

TESS GERRITSEN

Traversează holul trecând pe lângă afișele frumos înrămate cu imagini din călătorii, administratorul urmând-o îndeaproape, fiind atent să nu fure ceva.

Apoi își aruncă privirea în dormitor. O vede pe Diana Sterling, iar furtul devine o chestie lipsită de orice importanță. Nu vrea decât să iasă din apartament înainte să vomite.

Mi-ar plăcea să fiu acolo când o să ajungă poliția, dar nu-s prost. Știu că vor cerceta fiecare mașină care se va apropia, fiecare față curioasă din mulțimea de privitori adunați pe stradă. Ei știu că dorința de a mă întoarce e foarte puternică. Chiar și acum, când stau în Starbucks, privind pe fereastră cum se luminează afară, simt camera aia chemându-mă înapoi. Dar eu, asemenea lui Ulise, sunt legat în siguranță de catargul ambarcațiunii mele, ademenit fiind de cântecul sirenelor. Nu m-aș arunca peste stânci. Nu voi face greșeala asta. În schimb, stau și-mi beau cafeaua în vreme ce afară Bostonul se trezește la viață. Îmi pun trei lingurițe de zahăr în ceașcă și amestec; îmi place cafeaua dulce. Toate îmi plac așa. Să fie perfecte.

În depărtare, se aude o sirenă chemându-mă. Mă simt precum Ulise trăgând de sfori, dar ele mă țin bine.

Astăzi îi vor găsi cadavrul.

Astăzi vor ști că m-am întors.

UNU

Un an mai târziu

Detectivul Thomas Moore ura mirosul de latex, și, în timp ce își punea mânușile, împrăștiind pudră de talc, fu curpins de o senzație familiară care de obicei preceda greața. Acel miros îi amintea de cele mai neplăcute aspecte ale slujbei lui, așa că, asemenea câinelui din experimentul lui Pavlov, antrenat să saliveze la comandă, ajunsese să-l asocieze cu cel de sânge și de lichide corporale care îl însoțea în mod inevitabil.

Semnalul olfactiv îl avertiza să se pregătească pentru ceva neplăcut. Și asta încerca să facă pe când stătea în fața camerei pentru autopsii. Venise de la căldură, iar sudoarea îi înghețase deja pe piele. Era 12 iulie, într-o după-amiază de vineri umedă și cețoasă. Peste tot în Boston, aparatele de aer condiționat scoteau tot felul de zgomete și picurau, în vreme ce spiritele se încingeau. Pe Tobin Bridge, mașinile formau o coloană imensă în timp ce se îndreptau spre nord, către pădurile răcoroase din Maine. Dar mașina lui Moore nu se afla printre ele. Fusesse chemat înapoi din vacanță pentru a cerceta o oroare cu care chiar n-ar fi vrut să se confrunte.

Își pusese deja un halat chirurgical pe care îl luase din căruciorul cu rufărie de la morgă. Își aranjă pe cap o bonetă de hârtie ca să prindă firele de păr rebele și încălță niște botoși din hârtie peste pantofi, pentru că văzuse ce se scurgea uneori de pe masă pe podea. Sânge, bucăți de țesut. Nu era deloc un bărbat îngrijit, dar nu avea nici un chef să ducă acasă vreo rămășiță din sala de autopsii. Se opri câteva

secunde înainte de a intra și trase aer în piept. Se resemnă apoi și deschise ușa.

Cadavrul acoperit zăcea pe masă – după forme, era al unei femei. Moore evită să se uite prea mult la victimă și se concentrează în schimb asupra oamenilor din încăperea. Dr. Ashford Tierney, medicul legist, și un asistent așezau ustensilele pe o tavă. Dincolo de masă, față în față cu Moore, stătea Jane Rizzoli, un alt ofițer din Departamentul de omucideri din Boston. Rizzoli avea treizeci și trei de ani și era o femeie scundă, cu fața pătrătoasă. Buclele ei neîmblânzite erau ascunse sub o bonetă chirurgicală de hârtie, așa că, fără părul negru care să-i mai îndulcească trăsăturile, fața îi părea ascuțită, ochii negri – cercetători și intenși. Se transferase de la Moravuri și narcotice cu șase luni în urmă. Era singura femeie din Departamentul de omucideri, și deja apăruseră problemele. Intrase în conflict cu un alt detectiv, îl acuzase de hărțuire sexuală – un război în toată regula. Moore nu era sigur că o plăcea și nici ea nu dădea semne că l-ar fi agreat. Până în acel moment avuseseră doar relații strict profesionale, și bărbatul era de părere că ea alesese să fie așa.

Lângă Rizzoli stătea Barry Frost, un polițist vesel, a cărui față blândă și lipsită de barbă îl făcea să pară mai tânăr de treizeci de ani. Frost lucra cu Rizzoli de două luni, fără să se plângă, fiind singurul bărbat din departament destul de calm să-i suporte toanele.

În timp ce Moore se apropia de masă, Rizzoli zise:

– Ne întrebam când o să apari.

– Eram pe autostrada principală când m-ați chemat.

– Te așteptăm de la cinci.

– Și tocmai sunt pe punctul de a începe examinarea organelor interne, interveni Tierney. Cred că detectivul Moore a ajuns la timp.

Un bărbat îi lua apărarea altuia. Trânti ușa încăperii cu zgomot. Era una dintre puținele ocazii în care lăsa să se vadă că se enervase. Dr. Tierney era originar din statul Georgia, un cavaler respectuos care credea că doamnele trebuie să se comporte ca niște doamne. Nu-i plăcea să lucreze cu agasanta Jane Rizzoli.

Asistentul de la morgă roti o tavă cu ustensile spre masă, și avu un schimb de priviri cu Moore, părând să zică: „Îți vine să crezi ce căte?”

– Îmi pare rău pentru excursia ta, îi zise Tierney lui Moore. Se pare că trebuie să îți amâni vacanța.

– Ești sigur că e tot tipul nostru?

Drept răspuns, Tierney apucă învelitoarea și o trase, dezvelind cadavrul.

– O cheamă Elena Ortiz.

Deși Moore anticipase priveliștea, se simți ca și cum tocmai ar fi încasat o lovitură. Părul negru al femeii, încleiat în sânge, era țepos, părând că iese din fața de culoarea marmurei brăzdate de dăre albastre. Avea gura întredeschisă, ca și cum s-ar fi oprit în mijlocul frazei. Sângele îi fusese spălat de pe corp, iar rănile păreau niște creștături purpurii pe pânza cenușie a pielii. Avea două răni vizibile. Una era o tăietură adâncă de-a lungul gâtului, începând de la urechea stângă, care secționase artera carotidă, dezvăluind cartilajul laringian. Asta fusese lovitura de grație. Cea de-a doua creștătură era făcută în partea de jos a abdomenului, dar nu fusese făcută cu scopul de a ucide; avusese o cu totul altă finalitate.

Moore înghiți cu greutate.

– Văd de ce m-ai chemat din vacanță.

– Eu conduc cazul ăsta, se răsti Rizzoli.

Avertismentul din replica ei era evident; în acel fel își marca teritoriul. Moore înțelegea de unde venea teama ei, știa cum răutățile constante și neîncrederea cu care erau întâmpinate femeile polițiste le făceau să fie susceptibile, sensibile la orice jignire. În realitate, nu-și dorea să o provoace.

Erau amândoi implicați în caz, și era prea devreme să se lupte pentru preluarea conducerii.

Avu grijă să păstreze un ton respectuos.

– Poți să mă pui la curent cu faptele?

Rizzoli încuviință scurt din cap.

– Victima a fost găsită la nouă azi-dimineață în apartamentul ei din Worchester Street, în South End. De obicei mergea la serviciu în jurul orei șase, la Celebration Florists, la câteva blocuri de casă. Părinții Elenei Ortiz au o afacere, și s-au îngrijorat când au văzut că nu mai apare. Fratele ei s-a dus să vadă ce-i cu ea. A găsit-o în dormitor. Dr. Tierney estimează că decesul s-a produs între miezul nopții și patru dimineața. Potrivit declarațiilor familiei, nu avea nici un iubit și nimeni

din bloc nu-și aduce aminte să fi văzut vreun bărbat intrând la ea. Era o fată simplă, muncitoare și credincioasă.

Moore privi încheieturile victimei.

– A fost imobilizată.

– Da. Încheieturile mâinilor și gleznele i-au fost prinse cu bandă adezivă. Era dezbrăcată. Purta doar câteva bijuterii.

– Ce fel de bijuterii?

– Un colier. Un inel. Cercei. Cutia cu bijuterii din camera ei era neatinsă. Jaful iese din discuție.

Moore se uită la vânătăia orizontală de pe coapsa victimei.

– Și bustul i-a fost imobilizat.

– Am găsit bandă adezivă pe talie, pe coapse și pe gură.

Moore oftă adânc.

Uitându-se la Elena Ortiz, avu viziunea deconcertantă a unei alte tinere. Un alt cadavru – o blondă cu tăieturi pe gât și pe abdomen.

– Diana Sterling, murmură el.

– Am extras deja raportul autopsiei lui Sterling, îl anunță Tierney. Asta în cazul în care vrei să te uiți peste el.

Nu mai era însă nevoie să recitească hârtiile; condusesese ancheta în cazul Sterling și nu uitase nimic.

În urmă cu un an, Diana Sterling, de treizeci de ani, angajată la Agenția de Voiaj Kendal & Lord, fusese găsită goală și legată de pat cu bandă adezivă. Gâtul și partea de jos a abdomenului prezentau urme de tăieturi. Crima rămăsese nerezolvată.

Dr. Tierney îndreptă fasciculul de lumină spre abdomenul Elenei Ortiz. Sângele fusese înlăturat, lăsând în urmă marginile roz pal ale inciziei.

– Avem vreo urmă? întrebă Moore.

– Am adunat câteva fire de țesătură înainte să o spălăm. Și am găsit și un fir de păr agățat de marginea răni.

Moore ridică privirea cu interes.

– Al victimei?

– Mult mai scurt. Șaten-deschis.

Părul Elenei Ortiz era negru.

Rizzoli spuse:

– Am cerut deja mostre de păr de la toți cei care au intrat în contact cu cadavrul.

Tierney le atrase atenția spre rană.

– Avem aici o tăietură transversală. Chirurgii numesc asta o incizie Maylard. Peretele abdominal a fost tăiat strat cu strat. Mai întâi pielea, apoi învelișul superficial, după aceea mușchiul și în cele din urmă membrana pelviană.

– La fel ca în cazul Sterling, completă Moore.

– Da, la fel. Dar sunt și câteva diferențe.

– Da?

– La Diana Sterling unele creștături arătau ezitare sau nesiguranță. Aici nu avem așa ceva. Ai văzut cum a fost tăiată pielea? Nu avem nici o creștătură. A fost foarte sigur pe el.

Tierney se uită la Moore.

– Necunoscutul nostru învață. Și-a îmbunătățit tehnica.

– Asta dacă într-adevăr e vorba despre același individ, spuse Rizzoli.

– Mai există și alte asemănări. Vezi marginea pătrată de la capătul răni? Asta ne dă de înțeles că incizia a fost făcută de la dreapta la stânga. La fel ca la Sterling. Lama folosită are un singur tăiș nezimțat. Exact ca lama folosită la Sterling.

– Un scalpel?

– Cu scalpелul tăietura e mai sigură. Asta îmi spune că lama nu a fost deloc răsucită. Victima a fost fie inconștientă, fie atât de strâns legată, încât nu s-a putut mișca, cu atât mai puțin lupta. Nu a avut cum să devieze lama în drumul ei precis.

Barry Frost mai avea un pic și vomita.

– O, Doamne. Spune-mi, te rog, că era deja moartă când a tăiat-o.

– Mă tem că asta nu e o rană post-mortem.

Deasupra măștii chirurgicale, ochii lui Tierney scânteiau de furie.

– A existat sângerare ante-mortem? întrebă Moore.

– Sângele s-a adunat în cavitatea pelviană. Asta înseamnă că inima încă îi mai bătea. Era încă în viață când... manevra asta a fost făcută.

Moore se uită la vânătăile din jurul încheieturilor. La fel erau și gleznele, pe care însă se mai vedea și o urmă de ciupituri – niște broboane sângerânde. Elena Ortiz se luptase să scape de legături.

– Mai există încă o dovadă că era vie când au fost făcute inciziile, adăugă Tierney. Bagă mâna în rană, Thomas. Cred că știi deja ce o să găsești.

Fără nici o tragere de inimă, Moore introduse mâna înmănușată în rană. Carnea era rece, înghețată în urma celor câtorva ore de congelare. Asta îi aminti de senzația pe care o avea când își băga mâna într-o carcasă de curcan ca să caute măruntaiele. Băga mâna până la încheietură, cercetând cu degetele marginile răni. Acea intrare în cea mai secretă zonă a anatomiei unei femei era un fel de violare a intimității. Evită să privească fața Elenei Ortiz. Asta era singura modalitate prin care îi putea analiza cu obiectivitate cadavrul, singurul mod prin care se putea concentra asupra ciopârțirii făcute cu sânge-rece.

– Lipsește uterul.

Moore îl privi pe Tierney.

Legistul încuviință.

– I-a fost scos.

Moore își retrase mâna din corp și se uită fix la rana căscată ca o gură. Rizzoli introduse și ea mâna înmănușată, întinzându-și degetele scurte ca să poată cerceta cavitatea. Întrebă:

– N-a mai fost extras nimic în afară de asta?

– Doar uterul, răspunse Tierney. A lăsat vezica și intestinele intacte.

– Ce e chestia asta pe care o simt aici? Nodul ăsta mic și tare de pe partea stângă? vru ea să știe.

– E o cusătură. A folosit-o ca să lege vasele de sânge.

Rizzoli se uită speriată la medicul legist.

– E un nod chirurgical?

– Un catgut, se repezi Moore uitându-se la Tierney și căutând confirmarea.

Tierney aprobă.

– Am găsit aceeași sutură și la Diana Sterling.

– Un catgut? întrebă Frost cu o voce pierdută.

Se depărtase de masă, iar acum stătea într-un colț al încăperii, pregătit să fugă spre chiuveță.

– Asta e un fel de... firmă sau ce?

– Nu e nici o firmă, grăi Tierney. Catgutul e un fel de fir făcut din intestine de vacă sau de oaie.

– Și atunci de ce-i zice catgut¹? întrebă Rizzoli.

– Numele îi vine din Evul Mediu când mâțele erau folosite la instrumentele muzicale. Muzicienii își numeau instrumentele kit, iar corzile purtau numele de de kitgut. Cuvântul a devenit între timp catgut. În chirurgie, tipul ăsta de sutură e folosit pentru a lipi două straturi adânci de țesut. În cele din urmă, corpul descompune materialul cusăturii și îl absoarbe.

– Și de unde putea criminalul să ia un catgut?

Rizzoli se uită la Moore.

– Ai depistat vreo sursă în cazul Sterling?

– E aproape imposibil să identifiți o sursă anume, preciză Moore. Catgutul e fabricat de o duzină de companii diferite, majoritatea din Asia. Genul ăsta de sutură e încă folosit în câteva spitale străine.

– Doar în spitalele din afară?

Tierney răspunse:

– Acum avem materiale mai bune. Catgutul nu este la fel de puternic, nici la fel de rezistent ca suturile sintetice. Mă indoiesc că în State mai sunt mulți chirurghi care să folosească așa ceva.

– Dar tipul nostru de ce îl mai folosește?

– Ca să-și mențină câmpul vizual. Ca să controleze sângerarea cât mai mult și să vadă ce face. Tipul nostru e un individ extrem de organizat.

Rizzoli își trase mâna din rană. În palma înmănușată ținea un cheag de sânge ca o mărgică de un roșu strălucitor.

– Cât e de priceput? Avem de-a face cu un doctor? Sau cu un măcelar?

– Cu siguranța are cunoștințe de anatomie, răspunse Tierney. Nu am nici o îndoială că a mai făcut asta înainte.

Moore se dădu un pas înapoi, scârbit la gândul că Elena Ortiz suferise probabil enorm. Îi era imposibil să își alunge de acel gând. Consecința zăcea cu ochii deschiși chiar în fața lui.

Se întoarse speriat când ustensilele zdrăngăniră pe tava de metal. Asistentul de la morgă împinsese tava spre Tierney, care se pregătea pentru incizia în formă de Y. Asistentul se aplecă apoi în față și se uită în despicătura abdominală. Vru să știe:

– Și ce se întâmplă cu el? După ce scoate uterul, ce face cu el?

– Nu știm, răspunse Tierney. Organele nu au fost niciodată găsite.

¹ Mățe de pisică

Moore stătea pe trotuarul din cartierul South End unde murise Elena Ortiz. Pe vremuri, fusese un cartier cu locuințe de închiriat, o zonă murdară în care băltea apa, despărțit de jumătatea mai selectă a Bostonului prin liniile de cale ferată. Dar un oraș în extindere este o creatură rapace, întotdeauna în căutare de noi teritorii, iar calea ferată nu reprezintă deloc o barieră în calea căutărilor investitorilor înfometați. O nouă generație de locuitori ai Bostonului a descoperit South End, așa că, treptat, vechile imobile au fost transformate în blocuri de locuințe.

Elena Ortiz locuia exact într-una dintre acele clădiri. Deși priveștea apartamentului ei de la etajul al doilea nu era deloc plăcută – ferestrele dădeau spre spălătoria de peste drum –, clădirea oferea totuși, o facilități de care rar puteai avea parte în Boston: locuri de parcare înghesuite pe alea vecină.

Moore înaintă pe respectiva alee, analizând ferestrele apartamentelor de deasupra, întrebându-se cine putea să îl urmărească în acel moment. Nu sesiză nici o mișcare în spatele ferestrelor lucioase. Chiriasii din apartamentele cu vedere spre alee fuseseră interogați; nimeni nu oferise nici o informație folositoare.

Se opri sub fereastra băii Elenei Ortiz și se uită cu atenție la ieșirea de incendiu care dădea într-acolo. Scara era ridicată și blocată. În noaptea morții Elenei Ortiz, mașina unui chiriaș fusese parcată exact sub această ieșire de incendiu. Pe acoperișul automobilului fuseseră mai târziu găsite urme de pantofi mărimea 42. Necunoscutul se urcase pe ea pentru a ajunge la scara de incendiu.

Observă că fereastra băii era închisă. În noaptea crimei în care fata își întâlnise criminalul, nu fusese însă închisă.

CHIRURGUL

Părăsi aleea, coti și intră în bloc prin față.

O bandă era pusă de-a latul ușii apartamentului Elenei Ortiz. Când deschise ușa, praful pentru detectat amprente îi acoperi mâna ca și cum ar fi fost funingine. Intră în apartament, și banda îi alunecă pe umeri.

Sufrageria era așa cum și-o amintea din ziua precedentă când trecuse pe acolo cu Rizzoli. Fusese o vizită neplăcută, încinsă de tensiunea rivalității. Cazul Ortiz debutase cu Rizzoli la conducere, dar ea era destul de nesigură și se simțea amenințată de oricine putea să-i submineze autoritatea, cu atât mai mult de un bărbat polițist mai în vârstă. Deși acum făceau parte din aceeași echipă, care se extinsese la cinci membri, Moore se simțea ca un intrus pe teritoriul ei și era atent să-și exprime sugestiile cât mai diplomatic cu putință. Nu avea nici cea mai mică intenție să se lase prins într-o luptă a orgoliilor, dar, din păcate, chiar asta se întâmplase. Cu o zi în urmă încercase să se concentreze asupra locului crimei, dar simțise ranchiuna lui Rizzoli și nu se putuse concentra.

Putea în sfârșit să cerceteze cu atenție apartamentul în care murise Elena Ortiz. În sufragerie, observă aranjamentul nepotrivit al mobilelor în jurul unei măsuțe de cafea din nuiele. În colț se găsea un birou pentru calculator. Podeaua era acoperită de un covoraș bej cu model de frunze de viță-de-vie și flori roz. Din câte spunea Rizzoli, de când se petrecuse crima, nimic nu fusese mutat sau schimbat. Ziua era pe sfârșite, dar el nu aprinse luminile. Rămase mult timp în picioare, fără să-și miște măcar capul, așteptând să se aștearnă liniștea deplină. Era prima ocazie de a vizita locul crimei de unul singur, de a sta în acel apartament fără să fie deranjat de vocile, de fețele locului. Își imagină moleculele aerului, deranjate pentru câteva momente de intrarea lui, încetinind, grupându-se. Voia ca încăperea să-i vorbească.

Nu simți nimic. Nici o vibrație malefică, nici o senzație de groază persistentă.

Necunoscutul nu pătrunsese pe ușă. Nici nu hoinărise prin nou-revendicatul regat al morții. Tot timpul își concentrase atenția asupra dormitorului.

Moore trecu pe lângă bucătăria micuță și străbătu holul. Simți cum i se zbârlește părul pe ceafă. Se opri în fața ușii și se uită în baie. Aprinse lumina.